

299.

Катерино, гиди малка мома!
Запрусала мома Катерина
Запрусала като ереблица,
Загукала като гулабца,
Разрушила тая руса коса
По нейна-та таа рамна става;
Испушила тие бѣли гащи,
По нейни-те тие бѣли пети.
Догледа жъ едно лудо младо,
Дѣ и веле, веле и говоре:
„Мори момо, момо Катерино,
Нимъ ме чини, момо Катерино,
Да залудамъ, момо, да полудамъ,
Да продадамъ, момо, да издадамъ
'Се що имамъ, момо, и що немамъ,
Току тебе, момо, да те земамъ.“
Тогай веле мома Катерина:
„Море лудо, лудо дѣ и младо!
Не продавай, лудо, не издавай
Майчинія, лудо, татковнина,
Ако ти сумъ отъ бога писана,
Сама, лудо, дома ке ти дойдамъ.“

300.

Вла'инче дворѣ метеше,
И со Сондефче зборвеше:
„Сондефче, мило хубаво!
Да не го виде момче-то!“
„Вла'инче лепо, хубаво!
Иди питай го вуйка-ти,
Спощи си дошолъ отъ пазаръ.“ —

„Буйче ле, мило вуйче ле!
Да не го виде момче-то?“ —
„Бла'инче лепо, хубаво!
Момче-то бѣше на пазаръ,
Съ момчиня каменъ фжряше,
Съ невѣсти зборъ си чинеше.“

301.

Кжд' съ ѣ чудо видело,
Натъ село река да течигъ
Край река джрво бурово,

Бурово, тенко високо.
Тамо съ бере собер-отъ,
Моми-те оро играятъ,